

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/75/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813223092
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3813223092.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a členov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu O. C., bytom B., P. XX, proti žalovanému Securitas SK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Turčianska 2, IČO: 36 768 073, zastúpenému Matejka Friedmannová s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dunajská 48, IČO: 47 248 998, o náhradu mzdy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 14C/155/2013-105 zo dňa 18. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. m e n í tak, že konanie sa v časti o zaplatenie 141,60 eur z a s t a v u j e a vo zvyšnej časti vo výroku I. p o t v r d u j e .

II. Žalovaný m á nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (ďalej aj „výrok I.“) a žalovanému priznal nárok proti žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (ďalej aj „výrok II.“). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 59 ods. 1 písm. d), § 72 ods. 1 a 2 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce a § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou Krajskému súdu v Bratislave dňa 04.10.2013 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu náhradu mzdy za dni 29, 30, 31.X. 2012, t.j. 124,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 4,5 % ročne, zaplatiť neprávom vzatých 100,- eur netto, nahradiť trovy konania spočívajúce vo vynaložených nákladoch na cestovné, poštovné a kopírovanie. Krajský súd v Bratislave postúpil vec Okresnému súdu Prievidza, pretože krajský súd nie je príslušný na konanie v prvej inštancii a žalovaný má sídlo v meste Prievidza. Žalobu odôvodnil tým, že návrhom managerky Tesco Márie Čuzyovej mu žalovaný strhol mzdu 100,- eur netto, údajne za hrubé porušenie pracovnej disciplíny, ktoré mu nebolo nikdy preukázané, ani oznámené, až pri okamžitej výpovedi dňa 29.X.2012. Od 2.X. mu firma prácu neprideľuje. Pracovný pomer na neurčito skončil akože dohodou ihneď, čím bolo porušené ust. § 63 Zákonníka práce. Na tamomšom súde sa viedlo konanie pod sp.zn. 10Cpr/2/2013, kde sa totožný žalobca domáhal proti žalovanému určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a nároku na nezaplatenú mzdu v sume 1.004,90 eur za mesiace november a december 2012 a nároku na nezaplatenú mzdu od 27.10. do 29.10.2012. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30.08.2012 bol žalobca zamestnaný u žalovaného ako samostatný bezpečnostný pracovník strážnej služby s miestom výkonu práce Tesco Expres Bratislava, s dňom nástupu do zamestnania 01.09.2012. Pracovný pomer bol dojednaný na dobu určitú, do ukončenia obchodného vzťahu žalovaného so spoločnosťou Tesco Expres Bratislava. V článku III., v bode 2. pracovnej zmluvy bola medzi účastníkmi podľa § 45 Zákonníka práce dojednaná skúšobná doba v trvaní troch mesiacov. Dňa 29.10.2012 žalovaný písomne oznámil žalobcovi skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe podľa § 72 Zákonníka práce bez uvedenia dôvodu ku dňu 29.10.2012. Žalobca oznámenie o skončení

pracovného pomeru osobne prevzal. Strany sporu vystupovali v postavení zamestnanca (žalobcu) a zamestnávateľa (žalovaný). Pracovný pomer medzi nimi vznikol na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30.08.2012 a bol skončený v skúšobnej dobe dňa 29.10.2012. V tomto spore sa žalobca domáhal zaplataenia náhrady mzdy za dni 29., 30. a 31.10. 2012 v sume 124,80,- eur spolu s úrokom z omeškania. Keďže bolo preukázané, že pracovný pomer žalobcu trval len do 29.10.2012, nemohol mu vzniknúť nárok na mzdu v dňoch 30. a 31.10. 2012, kedy už jeho pracovný pomer neexistoval. Nárok na náhradu mzdy za 29.10.2012 bol (okrem iného) predmetom konania vedeného na tamojšom súde pod sp.zn. 10Cpr/2/2013, kde bola žaloba zamietnutá, ohľadom náhrady mzdy za 29.10.2012 je teda daná existencia prekážky rozhodnutej veci. Žalobca sa ďalej domáhal nároku na zaplataenie sumy 100,- eur. Išlo o čiastku, ktorá mala byť žalobcovi podľa neho zrazená neoprávnene. Aj tento nárok bol už predmetom konania vedeného pod sp.zn. 10Cpr/2/2013 a to v rámci nároku na náhradu mzdy, ktorý bol v uvedenom konaní zamietnutý. Išlo o zrážku zo mzdy podľa článku V. bodu 19. pracovnej zmluvy zo dňa 30.08.2012, kde sa účastníci dohodli na zrážke zo mzdy vo výške vzniknutej škody v prípade, ak zamestnanec spôsobí zamestnávateľovi škodu porušením svojich povinností. Prílohou pracovnej zmluvy bol zoznam konkrétnych povinností, ktorých porušenie zamestnancami žalovaného bolo sankcionované zmluvnými pokutami zo strany spoločnosti TESCO STORES SR, a.s. s uvedením výšky zmluvnej pokuty, ktorá v prípade porušenia povinností zamestnancom odporcu bude titulom náhrady škody predmetom zrážky zo mzdy zamestnanca. Oboznámenie sa s týmito povinnosťami a s výškou sankcií a možnej škody za porušenie konkrétnej povinnosti žalobca potvrdil svojim podpisom. Žalovaný preukázal, že žalobca sa dňa 24.10.2012 nevhodne a hrubo správal k zákazníkovi pri kontrole v Tesco Expres Bratislava, v dôsledku čoho bola žalovanému uložená zmluvná pokuta v sume 100,- eur spoločnosťou TESCO STORES, a.s. Z uvedeného dôvodu potom žalobcovi vznikla povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu škody v sume 100,- eur, ktorá mu bola zrazená zo mzdy podľa § 131 ods. 3 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie skonštatoval, že aj v tejto časti nároku žalobcu je daná prekážka rozhodnutej veci. Z uvedených dôvodov žalobe nebolo možné vyhovieť a v celom rozsahu ju ako nedôvodnú zamietol. Z dôvodu plného úspechu žalobcu v konaní priznal súd prvej inštancie žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Žalobca svojim odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), e) a h) CSP. Namietal, že Okresný súd Prievidza ignoruje rozsudok č.k.10Cpr/2/2014-41 zo dňa 13.03.2018, ktorý zastavil konanie v identickej veci, čím je vec res iudicata podľa § 230 CSP a § 252 CSP jasne hovorí, že každý platí výdavky, ktoré mu v konaní vznikli. V zmysle § 254 CSP sa nevyberajú súdne poplatky v pracovnoprávných sporoch. Súd neskúmal dôkazy a príčiny náhleho zániku pracovnoprávneho vzťahu a nerešpektuje svoje vlastné rozsudky, neuznáva zákony. Na záver navrhol, aby konanie bolo zastavené a zároveň žiadal priznať pochybenia súdu prvej inštancie v rozhodnutí ohľadom žalobného nároku a náhrady trov právneho zastúpenia.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súd prvej inštancie presne určil a odôvodnil, že nárok náhrady mzdy za 29.10.2012 a nárok na zaplataenie sumy 100,- eur (ktorá bola náhradou škody strhutej žalobcovi zo mzdy) boli predmetom konania vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 10Cpr/2/2013, v ktorom bola žaloba zamietnutá a teda na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza sp.zn. 10Cpr/2/2013-110 zo dňa 26.05.2015, bola žaloba žalobcu v tomto konaní zastavená vo vyššie uvedenom žalobnom nároku a nárok na mzdu v dňoch 30. a 31.10. 2012 žalobcovi nevznikol nakoľko pracovný pomer skončil v skúšobnej lehote dňa 29.10.2012. Poukazovanie žalobcu na uznesenie Okresného súdu Prievidza sp.zn. 10Cpr/2/2014-41 zo dňa 13.03.2018, ktorým bola identická vec zastavená je nesprávne, nakoľko ide o iné konanie, ktoré bolo zastavené taktiež na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza sp.zn. 10 Cpr/2/2013-110 zo dňa 26.05.2015. Strany sporu síce znášajú výdavky, ktoré im v konaní vzniknú, avšak v zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd prvej inštancie zistil rozhodujúcu skutočnosť ohľadom ukončenia pracovného pomeru žalobcu a to, že pracovný pomer bol v zmysle § 72 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce ukončený v skúšobnej dobe a z daného dôvodu nebolo nutné zohľadňovať okolnosti skončenia pracovného pomeru, ktoré navrhoval žalobca. Žalobca neuvádza v čom vidí nesprávne právne posúdenie veci v rozhodnutí a žalobcom navrhovaný text petitu si je vzájomne v rozpore a preto nie je možné určiť čoho sa žalobca domáha. Na záver navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej aj "CSP") a

dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. podľa § 388 CSP zmeniť tak, že konanie sa v časti o zaplatenie 141,60 eur zastavuje a vo zvyšnej časti vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť ako vecne správne. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa v predmetnom konaní domáhal od žalovaného zaplatenia náhrady mzdy za dni 29., 30. a 31. októbra 2012 spolu vo výške 124,80 eur (41,6 eur á 3 pracovné dni) a neoprávnene zrazenej náhrady mzdy vo výške 100,- eur. Na Okresnom súde v Prievidzi sa viedlo konanie pod sp.zn. 10Cpr/2/2013, kde sa totožný žalobca domáhal proti žalovanému určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a nároku na nezaplatenú mzdu v sume 1.004,90 eur za mesiace november a december 2012 a nároku na nezaplatenú mzdu od 27.10. do 29.10.2012. Keďže v konaní sp.zn. 10Cpr/2/2013 sa riešila otázka platnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu, pričom mzdové nároky, ktorých sa žalobca domáha v konaní vedenom pod sp.zn. 14C/155/2013 priamo záviseli od vyriešenia tejto otázky, súd prvej inštancie prerušil konanie až do právoplatného skončenia konania sp.zn. 10Cpr/2/2013. Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi č.k. 10Cpr/2/2013-110 zo dňa 26.05.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19CoPr/2/2016-139 zo dňa 20.07.2017 súd žalobu zamietol. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že obsahom žaloby v predmetnej veci je ten istý nárok, o ktorom už súd právoplatne rozhodol a preto sa už nemôže prejednávať znovu, nakoľko to zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30.08.2012 bol žalobca zamestnaný u žalovaného ako samostatný bezpečnostný pracovník strážnej služby s miestom výkonu práce Tesco Expres Bratislava, s dňom nástupu do zamestnania 01.09.2012. Pracovný pomer bol dojednaný na dobu určitú, do ukončenia obchodného vzťahu žalovaného so spoločnosťou Tesco Expres Bratislava. V článku III., v bode 2. pracovnej zmluvy bola medzi účastníkmi podľa § 45 Zákonníka práce dojednaná skúšobná doba v trvaní troch mesiacov. Dňa 29.10.2012 žalovaný písomne oznámil žalobcovi skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe podľa § 72 Zákonníka práce bez uvedenia dôvodu ku dňu 29.10.2012. Žalobca oznámenie o skončení pracovného pomeru osobne prevzal. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pracovný pomer žalobcu trval len do 29.10.2012 a nemohol mu vzniknúť nárok na mzdu v dňoch 30. a 31.10. 2012, kedy už jeho pracovný pomer neexistoval, pričom nárok na náhradu mzdy za 29.10.2012 bol (okrem iného) predmetom konania vedeného na tamomšom súde pod sp.zn. 10Cpr/2/2013, kde bola žaloba zamietnutá ohľadom náhrady mzdy za 29.10.2012 a je teda daná existencia prekážky rozhodnutej veci. Pokiaľ ide o zaplatenie sumy 100,- eur súd prvej inštancie uzavrel, že aj tento nárok bol už predmetom konania vedeného pod sp.zn. 10Cpr/2/2013 a to v rámci nároku na náhradu mzdy, ktorý bol v uvedenom konaní zamietnutý a preto aj v tejto časti nároku žalobcu je daná prekážka rozhodnutej veci.

6. Podľa § 161 ods. 1 až 3 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky"). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť, súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok procesnej podmienky odstrániť, súd konanie zastaví.

7. Podľa § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

8. Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia vedie v každom štádiu konania bez ďalšieho k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec, o ktorej už bolo prv právoplatne rozhodnuté. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Z hľadiska totožnosti osôb nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petítom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka

veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak).

9. V danom prípade z hľadiska posúdenia opodstatnenosti existencie prekážky veci právoplatne rozsúdenej (res iudicata) bolo významné, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 10Cpr/2/2013 boli žalobca a žalovaný v rovnakom procesnom postavení ako v predmetnom konaní sp.zn. 14C/155/2013, čím je daná totožnosť osôb. Predmet označeného konania bol v porovnaní s predmetom preskúmaného konania sčasti odlišný. V označenom konaní išlo o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu, o zaplatenie náhrady mzdy za mesiace november a december 2012 v sume 1.004,90 eur a nárok na nezaplatenú mzdu od 27.10. do 29.10.2012 vrátane sumy 100,- eur, ktorá bola žalobcovi zrazená zo mzdy ako zmluvná pokuta. Pokiaľ v konaní Okresného súdu Prievidza sp.zn. 10Cpr/2/2013 sa žalobca domáhal uvedených nárokov, ktoré skutkovo a právne vyvodzoval z toho, že skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe je neplatné, má voči žalovanému nárok na mzdu, resp. náhradu mzdy vrátane nároku na sumu 100,- eur, ktorá mu bola neoprávnene zrazená zo mzdy ako zmluvná pokuta, v danom prípade sa žalobca domáhal náhrady mzdy za dni 29., 30. a 31. októbra 2012, spolu vo výške 124,80 eur /41,60 eur á 3 dni/ s prísl. a zaplatenia zrazenej sumy vo výške 100,- eur, čo odôvodnil tým, že návrhom managerky Tesco Márie Čuzyovej mu žalovaný strhol mzdu 100,- eur, údajne za hrubé porušenie pracovnej disciplíny, ktoré mu nebolo nikdy preukázané, ani oznámené, až pri okamžitej výpovedi dňa 29.10.2012. V dôsledku neúplnej rozdielnosti je aj podľa názoru odvolacieho súdu vo veci titulom rovnakých skutkových tvrdení daná čiastočná totožnosť predmetu konania v časti opätovne uplatneného mzdového nároku za deň 29. októbra 2012 v alikvotnej výške 41,60 eur a sumy 100,- eur. Vzhľadom na to, že v danom spore išlo o tie isté procesné strany a čiastočne rovnaký predmet konania, súd prvej inštancie správne konštatoval, že je v uvedenej časti uplatneného nároku žalobcu daná existencia prekážky rozhodnutej veci, o ktorej v konečnom dôsledku rozhodol nesprávnym spôsobom.

10. Súdu prvej inštancie na tomto mieste možno dôvodne vytknúť, ak žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol a s prihliadnutím na obsah odôvodnenia a spôsob rozhodnutia vo veci, nevynímajúc citované právne predpisy, odignoroval ust. § 161 ods. 1 a 3 v spojení s § 230 CSP, ktoré na danú procesnú situáciu dopadajú ako procesná garancia naplnenia zásady ne bis in idem (nie dvakrát v tej istej veci). Treba konštatovať, že za existencie prekážky veci právoplatne rozhodnutej ako neodstrániteľného nedostatku procesnej podmienky konania bolo potrebné konanie v dotknutej časti zastaviť z dôvodu ktorého odvolací súd pristúpil k čiastočnej zmene odvolaním napadnutého rozhodnutia.

11. Pokiaľ ide o zvyšnú časť žalobou uplatnených mzdových nárokov za dni 30. a 31. októbra 2012 vrátane prísl., po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že vo vzťahu k týmto nárokom súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby. Súd prvej inštancie dôkladne vychádzal z inštitútu skončenia pracovného pomeru žalobcu so žalovaným v skúšobnej dobe v danej veci ku dňu 29.10.2012 v zmysle § 72 Zákonníka práce, ktorý už bol mimo iné deklarován súdom v konaní sp.zn. 10Cpr/2/2013 so záverom o platnom skončení pracovného pomeru žalobcu u žalovaného v skúšobnej dobe, v závislosti od čoho správne konštatoval neexistenciu uplatneného nároku žalobcu na náhradu mzdy za dni 30. a 31.10.2012, z dôvodu ktorého si odvolací súd v tejto časti osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 CSP na ne týmto poukazuje.

12. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa § 388 CSP zmenil tak, že konanie v časti o zaplatenie 141,60 eur (41,60 eur + 100,- eur) zastavil a vo zvyšnej časti vo výroku I. potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

13. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a 256 ods. 1 CSP tak, že odvolací súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi z dôvodu jeho plného úspechu v konaní /zamietnutie žaloby a časť procesnej zodpovednosti žalobcu za zavinenie zastavenia konania z dôvodu res iudicata/. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).